

Falt for sitt land

Av DAGFINN GJESSING

til HR 7's regimentfest onsdag 10. desbr. 1941.

Han står på en utpost, en norsk soldat
på steppen et sted i øst.
Rundt ham ruger den mørke/natt
fylt av kanoners røst — —
Han står og tenker på mor og far,
og når vel hans tid er slutt.
Da er det næsten at gråten tar
helten — den norske gutt.

Et sted der fremme bak kratt og trær
rykker en støt-tropp frem.
Da spiller det op et maskingevær,
så nok ett, så fire, fem!
Troppen der borte bak krattets hegn
er sett, og signalet gitt.
Kulesprøitenes flammeregn
sender sin døds-strøm hit!

Han står der med sanser og sinn parat:
der fremme hagler det død!
Da lyder et skrik — fra en tysk soldat,
et skrik i den største nød!
Et øieblikk står han som hugd i sten
og lytter, den norske mann,
og sender kanskje en tanke hen
til venner og fedreland.
Så kaster han riflen, og hjelmen med —
En tysk kamerat i nød!
Han springer og snubler og springer igjen
dit hen, hvorfra skriket lød.

Der finner han ham. Med et åpent sår
etter en kule han fikk.
Han mumler noe. Vår mann forstår.
I mørket veksles et blikk.
Så løfter den norske sin kamerat
og går — og med sikre skritt —
gjennom en hagl av ild og granat
tilbake. — — — Han kom ikke dit.

En kule traff ham. Da solen rant
og fiendens ild var slutt,
kom en patrulje forbi. Den fant
den tyske — og norske gutt.

Han døde der. Men hans hele sjel
lå i hans siste ord:
Leve Norge — Heil og sæll!
Og hilts til min far og mor!

Dagfinn Gjessing.

114973